

A circular logo featuring a thick green border. Inside the border, the text "Önkéntesség az állatkertben" is written in a green, sans-serif font. The background of the logo is white, and it is decorated with numerous colorful handprints in shades of red, yellow, blue, and green, arranged in a circular pattern around the central text.

Önkéntesség
az állatkertben

Önkéntesség

Gyakran halljuk ezt a szót. Mindannyiunknak vannak róla elképzelései, hogy mit jelent. Mindannyiunknak vannak olyan tapasztalatai is, amikor önzetlenül segítettünk valakinek, vagy nekünk segítettek úgy, hogy nem vártak érte viszonzást. Az önkéntesség az egyik legtermészetesebb dolog a világon. Miért foglalkozunk vele mégis annyit? Miért van az, hogy egyre több tudományos kutatás veszi górcső alá ezt az egyszerű emberi megnyilvánulást? Miért születnek világszerte törvények és szabályozások az önkéntességgel kapcsolatban?

Az emberiség régi vágya, hogy megértse a dolgok működését. Logikus magyarázatokat keresünk a világ jelenségeire és az emberi viselkedés különböző aspektusaira. Amit megértünk, szeretjük rendszerbe foglalni.

Tekintsük most át, mit is tudunk az önkéntességről, és miért olyan fontos ez a mindennapi életünkben! Az önkéntesség elválaszthatatlan a közösségektől. Önkéntesség csak közösségben képzelhető el. Milyen is lenne az, ha önmagunknak segítenénk önzetlenül? Lehetne azt önkéntességnek nevezni? Természetesen a kérdés költői, hiszen a válasz egyértelmű. Önkéntes tevékenység csak mások javára végezhető.

A közösségekben mindig is természetes volt, hogy az emberek számíthatnak egymásra, és kölcsönösen segítik egymást. Gondoljunk csak a kalákára vagy a falusi szüretekre! Emlékszem, gyerekkoromban sokat jártunk zalai rokonaimhoz egy alig ezer lelket számláló faluba. Sokszor ott töltöttem a szüreti időszakot is. A világ legtermészetesebb dolgának számított, hogy a szőlőhegyen a pinceszomszédok átjártak egymáshoz, és mindenhol közösen szedtük a szőlőt, segítettünk a darálásban és a préselésben. Régebben, még az építési szabályozások megjelenése előtt sok helyen ugyanilyen közösségi munkával épültek a házak is. Az emberek ismerték egymást, és természetes volt, hogy segítenek egymásnak.

Hasonló közösségi segítségnyújtás természetesen a városokban is működött az emberek között, de a nagyobb terület és lakosságszám miatt ez inkább a szomszédságokban vagy kisebb városrészekben volt jellemző. A kereteket ebben az esetben is a kölcsönösség és az ismeretségi kör adta.

Ha ma az önkéntességről beszélünk, akkor mégsem a fenti példák jutnak eszünkbe elsőként. Sokkal inkább az ismeretlenek javára végzett, vagy szervezett keretek között folytatott önkéntes munkára gondolunk. Ezek történelmi léptékkal mérve újdonságnak hathatnak, de valójában ennek a gyökerei is évezredekre nyúlnak vissza.

Mielőtt azonban rátérnénk a szervezett önkéntesség taglására, foglaljuk össze, mit is tudunk eddig az önkéntességről: Az önkéntesség saját elhatározásból, anyagi ellenszolgáltatás nélkül, más személyek vagy csoportok javára végzett munka, amely erősíti és jobbá teszi a közösséget. Az önkéntes tevékenységet egyénileg, vagy szervezeti formában is végezhetjük. A társadalomtudományokban erre általában az informális és a formális jelzőket használják megkülönböztetésül.

A világ majdnem minden vallási tanításának vannak olyan részei, amelyek a szegények megsegítéséről, az elesettek gyámolításáról szólnak. Ezek a tanok megjelennek a buddhizmusban, hinduizmusban, kereszténységben, iszlámban, judaizmusban, zoroasztrizmusban, bahá'í hitben, és számos egyéb vallás és felekezet előírásai között.

A három ábrahámita vallás szentírásai egész fejezetekben foglalkoznak ezzel a témával, cserében boldogságot ígérve a híveknek a túlvilági életben.

„Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.” (Lk. 14,13–14.) – írja a Biblia.

„Amikor földetek termését learatjátok, ne arassátok le egészen a mező széléig, és az aratás közben elhullottat ne szedjétek föl. Hagyd ott azokat a nyomorultnak és a jövevénynek. Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek!” (3Móz. 23,22.) – rendelkezik a Tóra.

„Csupán Allah arcáért adunk enni nektek, nem akarunk tőletek sem jutalmat, sem pedig köszönetet. Mi bizony egy Urunktól eredő komor és végzetes naptól félünk.” – fogalmazza meg a Korán.

A vallási előírások szerint a híveknek vagy személyesen kellett segíteniük másokon, vagy pénzzel támogatni az egyházukat. Az egyházak pedig megszervezték a segítségnyújtást, leggyakrabban ételmezt, ruhát, ritkábban szállást is nyújtva a rászorulóknak. A szociális gondoskodás így elsősorban a vallásokhoz kapcsolódott az elmúlt évezredekben.

Amikor a nyugati társadalmakban megjelent az állam és az egyház különválasztásának igénye, egyre

inkább állami feladattá vált a rászorulókról való gondoskodás. A világ első szegénytörvénye Angliában született 1601-ben. Az ezt követő viszonyokról Charles Dickens Twist Olivér című regényéből kaphatunk képet, ami alapján elmondhatjuk, hogy a szegénytörvény nem volt túl sikeres. Mégis fontos mérföldkő az elesettekkel való gondoskodás szabályozásában. Szerencsére az állami szerepvállalás mellett egyre inkább megjelentek a mai civil szervezetek elődei, amelyekben a jótékony polgárok nem vallási parancsra vagy állami kötelezettségtől vezérelve, hanem önként vállalták a segítő munkát.

Önkéntesség Magyarországon

Magyarországon a felvilágosodás eszméinek hatására az 1700-as évek végén jelentek meg az első önszerveződő közösségek és egyesületek. A szegényekről való állami gondoskodásról szóló szabályozás pedig csak 1867-ben született meg. 1868-ban aztán megjelent a civil szervezetek alapítását szabályozó törvény is, aminek hatására tíz év elteltével már több ezer egyesület működött hazánkban.

Az egyházak által szervezett segítségnyújtásnak azonban még a két Világháború között is nagy szerepe volt nálunk. A szegényekről és betegekről nyilvántartást vezettek, önkénteseik pedig a házakhoz kijárva segítették őket adományokkal vagy munkával.

A II. Világháborút követően a szocialista államszervezet kiépülésével az egyesületek, így a jótékonyági és önkéntes szervezetek is eltűntek. Az uralkodó társadalmi berendezkedés ellehetetlenítette az önszerveződés minden formáját, a szocialista eszmény szerint pedig nem léteztek rászorulóknak, akikről a közösségnek gondoskodnia kellett volna. Az önkéntesség helyét az elvárt (mondhatni kötelező) ingyenmunka vette át, az állam igyekezett mindent ellenőrzése alatt tartani. A mégis megmaradt egyesületek szinte kivétel nélkül vagy sportegyesületek, vagy tűzoltóegyesületek, vagy pedig az állam által támogatott, de legalábbis megtűrt hobbikhoz kapcsolódó egyesületek voltak. Olyanok, mint például a horgászat, vasútmodellezés, vagy hasonló, a fennálló rendszerre veszélyt nem jelentő tevékenységek.

A civil szektor csak az 1980-as évek végétől tudott újból megerősödni. Ehhez nagy lökést adott a Bős-nagymarosi vízlépcső elleni tiltakozás, majd pedig a rendszerváltás. A rendszerváltás után kezdett újra robbanásszerűen nőni a civil szervezetek száma, és ekkor kapott újból erőre az önkéntesség is. A negyven évig elhallgatott szegénység a munkahelyek és munkásszállók tömeges megszűnése után egyszeriben láthatóvá vált, és ez felébresztette az emberekben a szolidaritást. Sorra alakultak a szegénység felszámolását célul tűző szervezetek, és a szervezeteken kívül magánemberek is nagy számban vettek részt spontán jótékonyági akciókban.

A hazai önkéntességre a mai napig is jellemző, hogy sokan nem rendszeresen és nem szervezeti keretek között végeznek önkéntes munkát. Ügyek mellett, a felmerülő szükségletekre reagálva, spontán segítőként csatlakoznak bizonyos tevékenységekhez. Emiatt a magyarországi önkéntességről nehéz pontos adatokat meg tudni, hiszen a kutatások módszertana általában a formális önkéntesség mérésére van kitalálva.

Az elmúlt évtized legnagyobb szabású spontán önkéntes megmozdulása a migrációs válsággal állt összefüggésben. 2015 nyarán több ezer menekült zsúfolódott össze a Keleti pályaudvaron és környékén, akik Nyugat-Európába szerettek volna továbbjutni. Néhány nap alatt szerveződött meg az a civil hálózat a közösségi média segítségével, amelynek tagjai aztán rendszeresen élelmet, vizet, takarókat vittek a menekülteknek, és egészségügyi szolgáltatással, tanácsadással és tolmácsszolgálattal is segítették őket.

Az önkéntesség mai helyzete

Ha ma valaki szeretne az önkéntességről informálódni, elég csak a böngészőbe beírni az „önkéntesség” szót, és többszáz ezer találatot kap töredékmásodpercek alatt. Csak győzze kimagasztani a számára valóban hasznos információt! Nehéz elképzelni, hogy néhány évtizeddel ezelőttig az önkéntességnek gyakorlatilag nem volt tudományos igényességű irodalma. A társadalomtudósok csak az ezredforduló környékén kezdtek a jelenséggel mélyrehatóan foglalkozni.

Az évezred utolsó húsz évében mind nemzetközi szinten, mind Magyarországon nagyszabású kutatások indultak az önkéntesség megismerésére. Statisztikák születtek, amelyekben az önkénteseket és az általuk végzett munkát elemezték mindenféle szempontok szerint. Nem szeretném az olvasót hosszas statisztikai elemzésekkel untatni, ezért azt javaslom, ha valakit mélyebben is érdekel a téma, keresse meg a KSH erre vonatkozó számsorait, vagy olvassa el Perpék Éva, Czike Klára, Kuti Éva, vagy Bartal Anna Mária tanulmányait.

Fontosnak tartom azonban elmondani, hogy az adatfelvétel sokfélesége miatt nagyon különböző statisztikai eredmények születtek. Annyi bizonyos, hogy jól körülírható, milyen is egy tipikus önkéntes. Ma legnagyobb számban a gazdaságilag aktív, de egyúttal tanulmányokat is folytató, magasan képzett, főként szellemi foglalkozást űző emberek végeznek önkéntes tevékenységet szervezett formában. Összességében szintén egyetértenek a kutatók abban is, hogy a társadalom legalább minden harmadik - negyedik tagja áldozza az idejének egy részét arra, hogy önzetlenül segítsen. Az önkéntességben részt vevő emberek száma pedig egyre csak növekszik.

Ez a növekedés – mind a kutatások, mind az önkéntesek számában – nagyban köszönhető annak is, hogy a korábban ösztönös tevékenységről egyre inkább tudatosan gondolkodunk. Az ENSZ kezdeményezésére 2001 az Önkéntesség Nemzetközi Éve volt. Ezt követte tíz évvel később az Európai Unióban az Önkéntesség Európai Éve. Magyarországon pedig épp egy hónapja vette

2001

International Year of Volunteers

国际志愿者年

Anne Internationale des Volontaires

السنة الدولية للمتطوعين

Año Internacional de los Voluntarios

международный год добровольцев

2011 – az önkéntesség európai éve

ÖNKÉNTESÉG MAGYARORSZÁGI ÉVE

Motiváció

Jogosan vetődik fel a kérdés a kedves olvasóban, hogy mi vesz rá ennyi embert arra, hogy önkéntes munkát végezzen, és hol nyílik erre lehetősége ennek a rengeteg embernek. Először is azt azért el kell mondani, hogy a kutatások általában azt vizsgálják, hogy az elmúlt egy év alatt végzett-e a megkérdezett valamilyen önkéntes tevékenységet. Azoknak az aránya, akik ezt legalább havi rendszerességgel megteszik, a felnőtt lakosság körében kb. 20%. Persze még ez is nagyon sok.

Az indíttatás tekintetében általában három csoportot szokás megkülönböztetni. Az emberek legtöbbször vagy egoista, vagy altruista, vagy pedig ökológiai megfontolásból végez önkéntes tevékenységet.

Egoistának azt szoktuk nevezni, aki bár munkájával mások érdekeit szolgálja, mégis saját hasznára fordítja az önkéntességet. Ez természetesen ebben az esetben egyáltalán nem egy negatív jelző. Az ilyen embert általában az veszi rá az önkénteskedésre, hogy saját lelki fejlődését szolgálja ezzel, vagy munkatapasztalatot szerezzen, kapcsolatokat építsen, vagy az önkéntesség során eljusson távoli helyekre, stb.

Altruistának azokat az embereket nevezzük, akik elsősorban mások javát szeretnék szolgálni. Kevésbé törődnek azzal, hogy számukra jelent-e bármiféle előnyt az önkéntes munka. Szívesen végeznek olyan tevékenységet, amelynek során közvetlenül gondoskodhatnak beteg, vagy rászoruló embertársaikról. Ők azok, akik gyakran tűnnek fel például ételosztásokon, adományboltokban, vagy foglalkoznak hátrányos helyzetű fiatalokkal.

Az ökológiai indíttatás egyre nagyobb szerepet játszik az önkéntesek motivációjában. Egyre többen ismerik fel a természeti erőforrások véges voltát, és az emberiségnek a természetre gyakorolt negatív hatásait. Az ökológiai indíttatású önkéntesek végeznek munkát például természetvédelmi szervezeteknek, dolgoznak környezetbarát megoldásokat előnyben részesítő farmokon, állatmenhelyeken, vagy éppen az állatkertekben.

Ezek a motivációk persze ritkán jelennek meg önmagukban, és az önkéntes tevékenység közben is változhatnak. Gyakori, hogy egy-egy ökológiai vagy altruista indíttatásból elkezdett önkéntes munka később egy új karrier alapjául szolgál, vagy a külföldön töltött önkéntes-idő végére valaki rádöbben, mennyire fontos számára a vadvilág megóvása.

Tudtad?

Nagyon sok olyan fiatal van, aki az Európai Szolidaritási Testület keretein belül külföldön vállal önkéntes munkát. Sokukat az utazás vágya, más kultúrák megismerése, vagy a tapasztalatszerzés lehetősége vesz rá erre. Több magyarországi civil szervezet is foglalkozik önkéntesek nemzetközi közvetítésével. Ha európai önkéntességgel kapcsolatos terveket forgatsz a fejedben, érdemes megkeresned az Útilapu Hálózatot, a Messzelátó Egyesületet, vagy más hasonló közvetítő szervezetet.

Hogyan lehetsz önkéntes?

Ha megvan valakiben az indíttatás, hogy önkéntes munkát végezzen, már csak meg kell találnia azt a helyet, ahol ezt megteheti. Ha csak a szomszéd néninek segít bevásárolni, annak természetesen nincs akadálya, de ha formalizálni szeretné az önkéntességet, annak már komolyabb feltételei vannak. Magyarországon 2005 óta törvény szabályozza a közérdekű önkéntes tevékenységet, ami mind az önkéntesek, mind az őket fogadó szervezetek számára tartalmaz előírásokat.

Az önkéntesekkel kapcsolatban nincs túl sok megkötés. Bárki vállalhat a képességeinek megfelelő önkéntes munkát, aki elmúlt tíz éves. Természetesen gyerekek esetében ehhez a szülőnek is hozzá kell járulnia.

Az önkénteseket fogadó szervezeteknek már több előírásnak kell megfelelniük. Először is, a törvény már a nevében is hordozza azt a megkötést, hogy az önkéntes tevékenységnek közérdekűnek kell lennie. Így az önkéntesek fogadására csak a nonprofit szektorban van lehetőség. Másodszor az önkénteseket fogadó szervezeteknek 2013 óta regisztrálniuk kell magukat egy központi adatbázisba. Harmadszor pedig mindenkinek tartania kell magát ahhoz a szabályhoz, hogy a fizetett munkaerő által végzett munka nem váltható ki önkéntesekkel.

Szerencsére még így is rengeteg olyan hely van, ahová jelentkezni lehet. A legkülönbözőbb területeken működő civil szervezetek, önkormányzati és állami intézmények várják tárt kapukkal az önkénteseket. A legtöbb helyen az önkéntesnek jelentkezőket ugyanolyan kiválasztási szempont szerint alkalmazzák, mint a munkavállalókat. Először jelentkezni kell a meghirdetett önkéntes pozícióra, utána részt kell venni egy állásinterjún. Ezek után, ha valaki megfelelt, önkéntes szerződést kötnék vele. Ha csak egy-egy alkalommal vállalna valaki önkéntes munkát, akkor a szerződéstől el lehet tekinteni, de ebben az esetben is ki kell töltenie egy regisztrációs lapot.

A fogadó szervezetek közül egyre többnek van már stratégiai terve az önkéntesek fogadására, és egyre több helyen indulnak tudatosan felépített Önkéntes Programok. Ezek közül a legismertebb a Szépművészeti Múzeum és a Szentendrei Skanzen önkéntes programja. Az Állatkert 2019-ben kezdte kidolgozni a saját önkéntes programját.

Tudtad?

Kötelező önkéntesség: Már az elnevezés is furán hangzik, mégis van ilyen fából vaskarika. Magyarországon az érettségi vizsgára bocsátás feltétele, hogy a középiskolás diákok elvégezzenek 50 óra közösségi szolgálatot. Gyakran ezt is önkéntességnek nevezik. Az Iskolai Közösségi Szolgálat végzésének szabályai sok tekintetben hasonlítanak az önkénteskedésre. Valójában azonban ez nem önkéntes tevékenység! A motiváció tekintetében ugyanis nem felel meg az önkéntesség kritériumainak, hiszen a diákok ezt nem saját indíttatásból végzik, hanem kötelező jelleggel.

Önkéntesek az Állatkertben

Az Állatkertben az önkéntes törvény megjelenése óta foglalkoztatunk szerződéses önkénteseket. Természetesen ez nem úgy alakult, hogy megjelent a törvény, és ezután eldöntöttük, hogy akkor élünk a lehetőséggel.

Már a rendszerváltást megelőzően is sokan voltak, akik idejüket és szakértelmüket önként az Állatkert rendelkezésére bocsátották. Akkoriban ezt még társadalmi munkának hívták, és a jelentkezőket az állatgondozók vagy a körzetvezetők vették fel, általában írásbeli szerződés nélkül.

2005-ben ez megváltozott. Ekkor került kinevezésre az első önkéntes koordinátorunk. Az ő feladata volt, hogy az addig ad hoc működő önkéntességet rendszerbe szervezze. Fel kellett mérnie, hol és kik dolgoznak önkéntesként az Állatkertben, meg kellett fogalmaznia a velük kapcsolatos elvárásainkat, és szerződést kellett kötnie velük. Ki kellett alakítania az önkéntesek által végzett munka nyilvántartási rendszerét. Meg kellett találnia azt a kommunikációs csatornát, amelyen kapcsolatot tud tartani nem csak személyesen, hanem csoportként is az önkénteseinkkel.

Miután sikerült a korábbi gyakorlatot rendszerbe foglalni, elindulhatott az önkéntesekkel való munka tudatos tervezése. Felmértük, milyen létszámban, milyen munkaterületeken, milyen időkeretben lenne szüksége az Állatkertnek önkéntesekre. Az igények meghatározása után kezdődhetett meg a célzott önkéntestoborzás.

A jelentkezőkkel nálunk is először az önkéntes koordinátor beszélget. Tisztázzuk a feladatokat, mert nagyon sok félreértés övezi az állatkerti önkéntességet. Sok jelentkező azt gondolja, hogy majd tigriskölyköket vagy kiselefantokat fog simogatni nálunk. Ez természetesen nem így van.

A Fővárosi Állat- és Növénykert igyekszik a lehetőségeihez mérten minél természetesebb módon felnevelni az állatokat. Vadállatok esetében ennek a nevelésnek nem része az emberekkel való kapcsolat. Ahhoz, hogy valaki az állatokkal foglalkozhasson az Állatkertben, szakmai képzettség szükséges. Természetesen arra volt már példa, hogy valaki diák önkéntesként kezdte a pályafutását nálunk, és később megfelelő iskolai tanulmányok után állatgondozó lett belőle, ahogyan olyan is előfordul, hogy nyugdíjazás után kollégáink önkéntesként továbbra is visszajárnak hozzánk.

Aki a tisztázó beszélgetés után továbbra is úgy gondolja, hogy szívesen lenne önkéntes az Állatkertben, annak részt kell vennie egy alapozó tréningen, amelynek során a jelentkezők végigjárják az Állatkertet, megismerkednek az önkéntes munka fontosabb helyszíneivel, és az önkéntesekre vonatkozó szabályokkal. A tréning egy kérdőív kitöltésével zárul, amelyben felmérjük, mennyire elégedett a jelentkező a lehetőségekkel, és mennyit sikerült megjegyeznie a tréningen elhangzottakból. Ha ezek után mind a jelentkező, mind pedig a koordinátor szeretné, sor kerül a szerződéskötésre, ami az önkéntes életút fontos állomása, de az igazi kaland még csak ezzel veszi kezdetét.

Tudtad?

Az Állatkertben jelenleg 48 nyilvántartott önkéntes segíti a dolgozók munkáját. Van köztük, akire az első, 2005-ös szerződés megkötése óta folyamatosan számíthatunk. Önkénteseink minden egyes hónapban több, mint ezer munkaórát dolgoznak összesen, de van, hogy ennek négy- vagy ötszörösét is teljesítik. Ez pénzben kifejezve többtízmillió Forintos segítség évente. Köszönjük minden Állatkerti önkéntesnek!

Mit csinál egy állatkerti önkéntes?

Azt már tudjuk, hogy az állatkerti önkéntesek nem a tigriseket simogatják. Akkor mégis mivel foglalkoznak?

Az Állatkertben az önkéntesek leggyakrabban a látogatókkal való kommunikációban segítenek. Vannak állatházakban tevékenykedő önkéntesek, és vannak „Sétáló önkéntesek”. Az a feladatuk, hogy odafigyeljenek minden, a látogatók és az állatok között zajló interakcióra, és válaszoljanak a látogatók kérdéseire. Ők azok, akik figyelnek rá, hogy az állatokat ne etessék semmi olyasmivel, ami állategészségügyi kockázatot hordozhat. Szintén önkéntesek figyelnek arra, hogy olyan állatbemutató terekben, ahol az állatok és a látogatók közvetlen kapcsolatba kerülhetnek egymással, ez a találkozás ne okozzon problémát se embernek, se állatnak. Ilyen helyek például a gyűrűsfarkú makik kifutója, a Lepkekert, a Madagaszkár-ház, az Ausztrál ösvény, az állatsimogató, és még néhány egyéb kifutó. Önkénteseink közül van, aki évek óta rendszeresen jár be valamelyik helyszínre, és név szerint is ismeri az állatainkat. El tudja mesélni például, hogy az elmúlt évben hány maki született, vagy hogy hány lepkefaj van éppen a Lepkekertben. Ezek olyan kérdések, amiket rajtuk kívül csak az állatgondozók tudnának megválaszolni, de ők az egyéb feladataik miatt kevésbé érnek rá a látogatókkal beszélgetni.

Sétáló önkénteseink figyelnek arra, hogy a látogatók csak a kijelölt útvonalakon haladjanak, ne menjenek a saját, vagy az állatok biztonsága szempontjából kockázatos helyekre. Ők azok, akik intézkednek, ha talált tárgyat, vagy elveszett gyereket kell az Információs Pavilionhoz eljuttatni. Szintén ők azok, akik útba igazítják a látogatókat egy-egy állatház irányába, megmondják, melyik állatfaj melyik állatházban található, vagy éppen azt, hogy merre van a legközelebbi mosdó.

A látogatókkal való kommunikáción kívül önkénteseink segítenek abban is, hogy az állatkerti rendezvényeket minél magasabb színvonalon tudjuk lebonyolítani. Információs és regisztrációs pultot üzemeltetnek, kézműves foglalkozásokat tartanak, segítenek a rendezvényhelyszínek berendezésében.

Önkénteseink az Állatkert csapatának megbecsült tagjai.

Közösségek Hete

Készítette:
Kling Ferenc
Horváth Alexandra

Budapest
2021